

Iubiți-vă așa cum v-am iubit Eu!

**Pelerinaj la Cenad
în sărbătoarea sfântului Gerard**

ANUL XXII NR. 10
Revistă lunară
editată de Episcopia
Romano-Catolică Timișoara

Adresa redacției:
Str. Traian Lalescu, nr. 34,
320050, Reșița
Tel. 0040-255-213.660
E-mail: redactiavcb2@yahoo.com

Nr. de aprobare: 510 / a 1994
ISSN 1454 – 1025

Director responsabil:
pr. Iosif-Csaba Pál

Tehnoredactare:
Bodnár Sándor

Redactori/Colaboratori:
Delia Orțan, Enikő Sipos,
Christine Surdu, Constanța Bugariu,
pr. Nikola Laus jr., Elena Ștefănescu,
Claudiu Călin, Irina Vastag,
Victoria Roșoagă, Erwin Josef Tjigla.

Difuzare și abonamente:
Anca Darida, Valerica Rebegilă.

Imprimat la
Tipografia InterGraf – Reșița

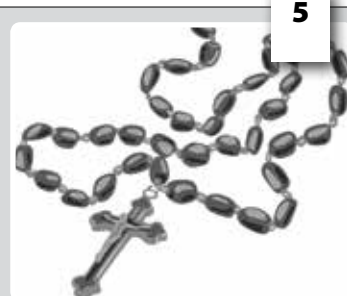
Pentru abonamente

Plata abonamentului se poate efectua prin mandat poștal pe adresa: Pál Iosif-Csaba, Str. Traian Lalescu 34, 320050 Reșița, sau în contul:

Parohia Romano-Catolică Reșița,
deschis la sucursala CEC Reșița,
RO89CECECS0136RON0056396
• un abonament pentru anul 2016 - **28 RON**
• un abonament pentru străinătate - **20 €**
• un abonament susținător 2016 - **70 RON**

S.C. REMOTREFF S.R.L.
CABINET STOMATOLOGIC
Reșița, Bd. Republicii, bl. 9/II/4
Str. Progresului, bl. 2/V/8
Dr. TREFIL ANTONNIO REMMO
Mobil: 0722/428033

CABINET STOMATOLOGIC &
LABORATOR DENTAR
Reșița, Str. Laminoarelor nr. 50
Tel. 0255-210.804
OBTURAȚII ȘI LUCRĂRI
DIN COMPOZIT ȘI PORȚELAN

5

Rugăciunea Sfântului Rozariu – Izvor de bucurie, ajutor și speranță pentru viața creștinului

Pentru fiecare credincios catolic, luna octombrie este implicit legată de rugăciunea sfântului Rozariu și de cinstirea Mamei noastre cerești într-un mod mai special. Biserica ne cheamă în mod deosebit în această lună să redescoperim frumusețea...

17

Maria, Mama lui Isus și a noastră, Mama rugăciunii

Duminică, 18 septembrie a.c., biserica „Maria Zăpezii” din Reșița a chemat și a primit copii, părinți, bunici și profesori spre binecuvântare și apoi spre trimitere, la început de An Școlar. Sfânta Liturghie a fost celebrată în prezența multor copii, care s-au simțit foarte importanți, au oferit daruri la altar.

23

Fericitul Szilárd Ignác Bogdánffy

Fericitul Szilárd Ignác Bogdánffy (n. 21 februarie 1911, Feketetó, comitatul Torontal, azi Crna Bara, Banatul de Nord - d. 2 octombrie 1953, închisoarea Aiud) a fost episcop romano-catolic auxiliar de Satu Mare și Oradea, iar de la 14 februarie 1949 până la sfârșitul vieții, deținut politic. A fost beatificat în data de 30 octombrie 2010, în Bazilica Sf. Maria din Oradea.

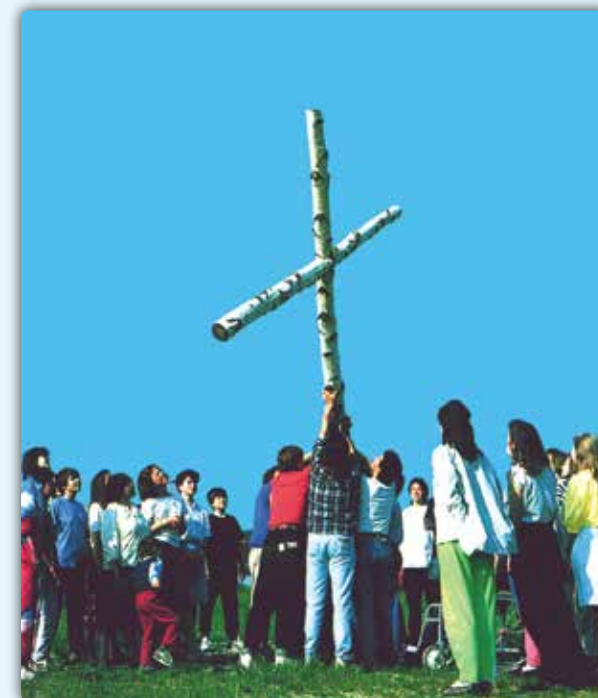

12

Az önmagának való ember nem ír történelmet!

„Az Úr Jézus feltámadt, az Úr Jézus szeret téged, életét adta érted, feltámadottként ott él melletted és mindennap vár rád! Ezt sosem szabad elfelejtenünk! Ma, a katekéták jubileumán azt kéri tőlünk Isten, hogy sose fáradjunk bele abba, hogy a hit központi tartalmát tegyük az első helyre: az Úr feltámadt!”

Fideli față de visul și planul lui Dumnezeu

La weekendul de formare pentru colaboratori parohiali (ce a avut loc la Timișoara între 16-18 septembrie a.c.), după ce ne-am împărțit în ateliere, în atelierul nostru ne-am pus și această întrebare: Ce este parohia, care sunt caracteristicile ei? Iar participanții au trebuit să pună în ordinea importanței zece cuvinte în legătură cu parohia. Pentru mine era impresionant că cele 20 de persoane din acest atelier, cu majoritate covârșitoare, spuneau că pentru ei parohia este în primul rând un semn al prezenței lui Dumnezeu. Ei vorbeau cu bucurie despre parohie. Aceasta nu este un oficiu în primul rând, ci este o comunitate. Și în viața comunității parohiale se poate descoperi prezența, lucrarea lui Dumnezeu. Așa cum spune Christifideles laici: „Parohia nu este în primul rând o structură, un teritoriu, un edificiu, ci este mai degrabă «familia lui Dumnezeu, ca fraternitate animată de spiritul unității», este «o casă de familie, fraternă și primitoare»: este «casa deschisă tuturor și în slujba tuturor sau, cum îi plăcea să spună Papei Ioan XXIII, «fântâna satului», la care fug toți ca să-și astâmpere setea”.

O altă imagine frumoasă despre parohie este aceea a unui popor care este pe drum, în peleri-

naj spre patria cerească, așa cum spunea Sfântul Apostol Paul: „Noi nu avem aici o cetate stătoare, ci o căutăm pe aceea care trebuie să vină”. (Ev 13,14). În acest pelerinaj, credincioșii se ajută reciproc, ca să ajungă la țintă. Ei își pun în comun darurile și talentele. Astfel devin ei o comunitate atrăgătoare, un semn și pentru cei din afară, care astfel și ei vor fi ajutați la rândul lor. Comunitatea parohială se deschide și spre cei care nu sunt în comunitate, astfel contribuind ca lumina lui Cristos să ajungă la toți.

În exortatia *Amoris Laetitia*, Sfântul Părinte amintește că membrii familiei între ei, dar și în raport cu cei din afară, trebuie să aibă răbdare unii cu alții, să lase loc creșterii. Pentru ceea ce astăzi încă pare imposibil, mâine poate vom avea putere și har să realizăm. Tot așa trebuie să ne gândim și la familia mai mare, la comunitățile noastre... Dacă am pornit în direcția bună, să lucrăm cu speranță și să ne rugăm cu speranță. Ceea ce astăzi pare doar un vis, mâine, cu ajutorul lui Dumnezeu, va putea deveni o realitate. Nouă ne revine doar să fim fideli față de visul și planul lui Dumnezeu.

Pál Iosif-Csaba

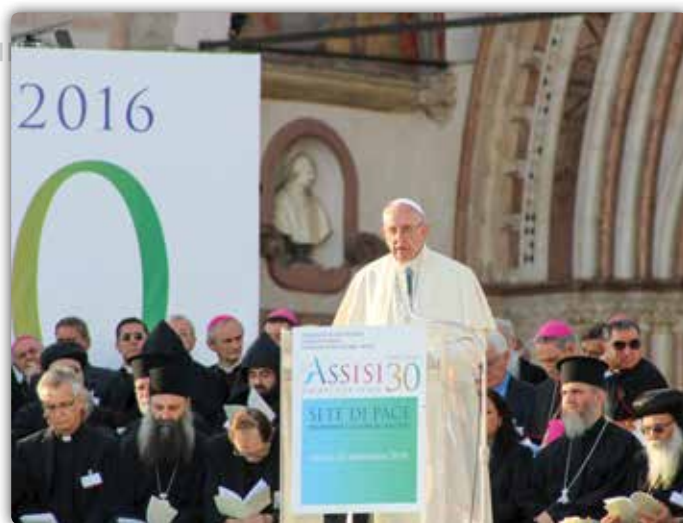
Pacea este numele lui Dumnezeu

Apelul la Pace de la Assisi
în Ziua Mondială
de Rugăciune pentru Pace

La ceremonia de încheiere a Zilei Mondiale de Rugăciune pentru Pace de la Assisi, marți, 20 septembrie 2016, Papa Francisc și liderii celorlalte confesiuni creștine și religii au semnat un Apel la Pace. Textul Apelului a fost proclamat în italiană la ceremonia finală de un reprezentant al budismului din Japonia. Apelul evidențiază „legătura strânsă dintre bunul păcii și atitudinea religioasă autentică”, recunoaște că în pofida „lungului pelerinaj” inter-religios, care a început în urmă cu 30 de ani la inițiativa Papei Ioan Paul al II-lea, multe țări au fost afectate greu de război, dar afirmă cu convingere spiritul care stă la baza acestor inițiative: aspirația de „a realiza întâlnirea în dialog, a se împotrivi oricărei forme de violență și de abuz asupra religiei în justificarea războiului și a terorismului”, citim în materialul de pe situl Radio Vatican.

„Noi, bărbați și femei de religii diverse, ne-am adunat ca pelerini în orașul Sfântului Francisc”, se spune în apel. „Aici, în 1986, în urmă cu treizeci de ani, la invitația Papei Ioan Paul al II-lea, s-au adunat reprezentanții religiilor din lumea întreagă, pentru prima dată într-un număr atât de mare și în mod solemn, pentru a afirma legătura indisolubilă dintre marele bun al păcii și atitudinea religioasă autentică. După acel eveniment istoric a început un lung pelerinaj care, cuprinzând numeroase orașe din lume, a îmbrățișat numeroși credincioși în dialog și rugăciune pentru pace; a unit fără confuzie, dând viață la prietenii inter-religioase trainice și contribuind la stingerea a nu puține conflicte.”

„Am îndreptat rugăciunea noastră către Dumnezeu ca să dăruiască lumii pacea. Recunoaștem necesitatea de a ne ruga fără încetare pentru pace, pentru că rugăciunea ocrotește lumea și o luminează. Pacea este numele lui Dumnezeu. Cine invocă numele lui Dumnezeu pentru a justifica terorismul, violența și războiul, nu merge pe căile Sale: războiul în numele religiei devine un război împotriva religiei. Cu fermă convingere reafirmăm că violența și terorismul se împotrivesc adevăratului spirit religios. Am ascultat glasul celor săraci, al copiilor, al ti-

nerelor generații, al femeilor și al atâtor frați care suferă din cauza războiului; împreună cu ei spunem cu tărie: Nu, războiului!”

Apelul se încheie cu îndemnul: „Să înceapă în sfârșit un nou anotimp în care lumea globalizată să devină o familie de popoare. Să se concretizeze responsabilitatea de a construi o pace adevărată, atentă la necesitățile autentice ale persoanelor și popoarelor, care să prevină conflictele prin colaborare, care să învingă ura și să depășească barierele prin întâlnire și dialog. Nimic nu este pierdut practicând efectiv dialogul. Nimic nu este imposibil dacă ne îndreptăm spre Dumnezeu în rugăciune. Toți pot fi artizani ai păcii. De la Assisi reînnoim cu convingere angajamentul nostru de a fi artizani ai păcii, cu ajutorul lui Dumnezeu, împreună cu toți oamenii de bună voință”.

După lectura publică a Apelului, participanții au păstrat un timp de tăcere în memoria victimelor războaielor și terorismului. Apelul la Pace a fost înmănat unei fetițe siriene, care a ajuns la Roma împreună cu Papa Francisc de pe insula greacă Lesbos, și altor copii de diferite religii care, la rândul lor, l-au înmănat reprezentanților națiunilor. Ceremonia de semnare a Apelului la Pace și aprinderea unor candelă pentru țările afectate de război, au pregătit ultimul gest semnificativ al manifestării, în care Papa Francisc și ceilalți participanți la Ziua Mondială de Rugăciune pentru Pace de la Assisi și-au dat unii altora îmbrățișarea fraternă a păcii.

S-a anunțat că anul viitor, Întâlnirea „Oameni și religii”, promovată anual de Comunitatea Sant'Egidio, va avea loc în Germania, la Osnabrück, orașul în care, pe 24 octombrie 1648, s-a încheiat Pacea Westfalică și s-a pus capăt Războiului de Treizeci de Ani. La încheierea manifestării „Sete de pace. Religii și culturi în dialog”, desfășurată la Assisi între 18 și 20 septembrie 2016, Papa Francisc a revenit, în cursul serii, în Cetatea Vaticanului.

www.catholica.ro

RUGĂCIUNEA SFÂNTULUI ROZARIU – IZVOR DE BUCURIE, AJUTOR ȘI SPERANȚĂ PENTRU VIAȚA CREȘTINULUI

Pentru fiecare credincios catolic, luna octombrie este implicit legată de rugăciunea sfântului Rozariu și de cinstirea Mamei noastre cerești într-un mod mai special. Biserica ne cheamă în mod deosebit în această lună să redescoperim frumusețea, valoarea și ajutorul rugăciunii sfântului Rozariu în viața noastră, precum și să ne unim mai mult cu Maica noastră preaiubită, sf. Fecioară. (...)

Poate că rugăciunea sfântului Rozariu pare prea simplistă pentru intelectuali. Sau prea lungă pentru omul contemporan mereu grăbit și agitat. Sau prea monotonă, nefiind indicată ca rugăciune pentru cei care caută mereu altceva și se plictisesc repede. Diavolul reușește să ne deruteze prin asemenea argumente nerealiste. Însă cei care aleg să o urmeze pe sfânta Maria pe calea modestiei și a umilinței, prin rugăciunea simplă, dar atât de profundă a sf. Rozariu, primesc putere și har pentru a-l învinge pe cel rău și ajung mult mai ușor și mai sigur la Cristos, la mântuirea sperată.

Multe probleme ar fi evitate dacă rugăciunea s-ar afla în centrul vieții

tinerilor, familiilor, persoanelor consacrate sau persoanelor singure, în deosebi rugăciunea sf. Rozariu care aduce cu sine numeroase binefaceri, întrucât Maica Domnului intervine cu toată dragostea și gingășia ei maternă în favoarea celor care se roagă. Multe ispite ar fi învinse cu ajutorul acestei rugăciuni meditative, multe vicii părăsite, multe obiceiuri rele ar putea fi înlocuite de acest obicei atât de recomandat de sfinți.

Întreg Rozariul are un sens aparte și fiecare mister, fiecare decadă conține în sine un izvor de binecuvântări. Misterele de bucurie și de mărire sunt pentru noi ocazii de recunoștință față de Creator, întrucât ele ne confirmă împlinirea promisiunilor Sale și ne readuc în vedere vestea cea bună pe care Mântuitorul a adus-o în lume. Misterele de durere sunt în schimb un prilej bun de a ne cere iertare pentru toate păcatele care au contribuit la jertfa lui Isus de pe cruce, de a ne căi de toate durerile pe care încă I le provocăm deseori și de a reflecta la misterul suferinței asumate din dragoste, la sensul cru-

cilor și al jertfelor din viața noastră, precum și la gravitatea fiecărui rău comis. Nu în cele din urmă, prin misterele de lumină reactualizăm valoarea sfintelor sacramente în viața noastră de creștini catolici ca și semne concrete ale prezenței lui Dumnezeu în noi, a darurilor Duhului Sfânt și a belșugului de haruri revărsate de Isus în inimile curate și devotate Lui.

Părintele Anton Dancă scria: „Artistul sculptor repetă mereu loviturile de ciocan asupra dălții, artistul pictor repetă mereu trăsăturile de penel pe pânză, inima repetă mereu aceleași bătăi pe minut, lanțul repetă mereu aceleași verigi, soarele repetă mereu același răsărit și apus, atunci și ritmul inimii sufletului nostru trebuie să fie mereu același, ritmul rugăciunii, și în acest ritm ne menține cel mai bine sfântul Rozariu. Rozariul este mediul supranatural care dă sănătate inimii sufletului nostru.”

Cel mai bun mod prin care o putem cinsti pe Mama noastră Preacurată în această lună octombrie ar fi în primul rând ascultarea de Fiul ei preaiubit, precum și recitarea, meditarea și practicarea rugăciunii sf. Rozariu. Printre alte ocupații nefolositoare și care nu ne îmbogățesc sufletește, printre alte activități cotidiene care nu ne umplu timpul, ci mai degrabă ne fac să-l pierdem, să consacram timp, interes și dorință pentru această rugăciune. Maica sfântă, cea care este plină de har și atât de cinstită de Tatăl ceresc, ne va purta întotdeauna de grijă și ne va conduce pașii spre Domnul și Mântuitorul nostru. Să-i răspundem cu aceeași iubire și să ne lăsăm călăuziți de ea, ca să putem înainta și rămâne lângă Cel care ne oferă tot ce are nevoie inima noastră, Cel care ne iubește veșnic, Cel în care se află toată speranța și împlinirea noastră. „Sfântă Fecioară Marie, Regina Rozariului, roagă-te pentru noi.”

Pr. Nikola Laus jun.

Anul milostivirii din lună în lună

Sfântul Părinte a proclamat anul acesta ca fiind un „An Sfânt Extra-ordinar al Milostivirii”.

Ne apropiem acum, împreună cu Sfântul Părinte, de finalul acestui an. Iată ultimele îndemnuri pentru luna noiembrie:

Noiembrie

Să fie această lună o sărbătoare mare de mulțumire, evaluarea anului nostru.

Să ducem mai departe acele valori care s-au realizat.

A/ Meditație, învățătură, convorbire: Răsfoim din nou *Misericordiae Vultus* și să împărtășim ce ne-a rămas cel mai mult.

B/ Îndatoriri concrete:

- Să formulăm și să notăm deciziile noastre concrete, personale și comunitare!
- Să organizăm frumos Solemnitatea Cristos Rege, încheierea Anului Sfânt!

Pál Iosif-Csaba

CCEE Sarajevo: Datoria creștină de a da speranță

Milostivire nu înseamnă a scăpa de durere, de nedreptăți și de suferințele multiple ale timpului nostru, ci de a le face ocazii de speranță și de mântuire prin iubirea creștină. În orice faptă de milostenie, persoana umană, în demnitatea sa și în integritatea sa, este punctul de plecare și scopul acțiunii Bisericii. Dar și în exercitarea milostivirii nu este suficient gestul ocazional care adesea este rod al emoției variabile și duce la delegarea care scutește de responsabilitate. La opera de milostivire este chemat fiecare creștin și toată comunitatea creștină, ba chiar întreaga omenire! Pentru a o realiza trebuie știut și să se educe, să se împărtășească și să se dea mărturie.

Este, în sinteză, ceea ce participanții la întâlnirea CCEE (Consilium Conferentiarum Episcoporum Europae – Consiliul Conferințelor Episcopale Europene) din Sarajevo au exprimat în cele patru zile de lucru (15-18 septembrie 2016). Continuând un drum început împreună cu diferite organisme catolice europene (Caritas Europa, COMECE, Comisia Dreptate și Pace Europa, etc.), Comisia CCEE Caritas in veritate, în colaborare cu Conferința Episcopală din Bosnia-Herțegovina, a promovat o întâlnire între cei care în Europa sunt protagoniști ai faptelor de milostenie. A fost și ocazia pentru o reflecție despre urgența, actualitatea

milostivirii astăzi în Europa și diferitele forme de angajare a Bisericii.

Lucrările au avut diferite momente de reflecție și de mărturie, care au arătat cum în centrul acțiunii Bisericii se află persoana umană. Nu asupra unui individ anonim, ci asupra persoanei, în limita realității sale de creatură care are nevoie mereu de relații nu numai umane și să experimenteze iubirea lui Dumnezeu, se apleacă Biserica atunci când dă de mâncare prin Banca alimentară, când vizitează închisorile, când primește migrantul sau refugiatul, când îngrijește și vizitează bolnavul, când îngroapă răposații, când apără munca demnă sau duce în lumea politiciii patrimoniul bogat al doctrinei sociale a Bisericii. Din numeroasele activități desfășurate de aceste organisme ecleziale reiese un sentiment de recunoștință și de speranță vie pentru îndrăzneala creativă și capacitatea inovatoare cu care înfruntă diferitele forme de sărăcie. Prin faptele de milostenie, Biserica Catolică din Europa știe să educe la sensul suferinței umane, care recunoaște și apreciază valoarea fiecărei vieți și evită rebutarea persoanelor. În același timp, participanții au prezentat câteva fenomene care interpelează Biserica și întreaga societate din Europa.

Într-un timp de mari provocări, apare deosebit de urgentă nevoia de

a reda speranță Europei. Acest lucru este posibil printr-o prezență care să trăiască o iubire creștină evanghelizată care nu se reduce la pur sentimentalism. În același timp, participanții au afirmat că privatizarea credinței în țările secularizate a dus adesea la o falie între faptele de milostenie suflătească și cele de milostenie trupească, deoarece faptele de milostenie trupească, percepute ca exprimare publică a propriei credințe, nu sunt întotdeauna bine primite de instituțiile seculare.

De fapt, adesea aparatul juridic și administrativ desfășurat de guvernele din Europa, deși apreciază serviciul imens pe care diferitele organizații ecleziale îl fac întregii societăți, par că vor să reducă angajarea creștină la simplă filantropie privând-o de referința sa religioasă. Înmulțirea, diversitatea și greutatea aparatului juridic și administrativ fac astăzi dificilă gestionarea solidarității. Cu timpul, toate aceste elemente au dus la o separare între „act”, care se naște din credință, și vestirea creștină: uneori pare că este posibil să se facă binele numai cu prețul de a renunța la vestirea cuvântului lui Isus. Dacă Biserica în mod clar condamnă o activitate caritabilă subordonată și motivată de simplul prozelitism, amintește totuși că, pentru creștin, nu este posibil a separa faptele de propria cre-

dință, deoarece tocmai persoana lui Cristos este izvor și sprijin.

De vreme ce milostivirea înseamnă a mărturisi credința prin fapte, în timpul întâlnirii din Sarajevo, CCEE invită persoanele de bunăvoință să susțină proiectul educativ al Arhidiecezei de Sarajevo pentru a ajuta copiii cei mai săraci din oraș, ca să primească o instruire adecvată.

În mesajul său adresat participanților, Papa Francisc a amintit necesitatea de „a contribui la renașterea Europei” și de a visa „un nou umanism european”, încurajându-i pe „reprezentanții episcopatului european să implice tot mai mult comunitățile și diferitele realități caritative și de asistență în angajarea de a vesti Evanghelia celor care au pierdut, din diferite motive, orientarea vieții lor”. Numai astfel, Biserica poate „să fie o mamă generatoare de procese, deci rodnică, pentru că respectă viața și oferă speranțe de viață”.

La Sarajevo, responsabili organismelor ecleziale au amintit și faptul că, în fața diferitelor forme de „sărăcii”, materiale și spirituale, este necesar nu numai să se răspundă la urgența dictată de suferință, furnizând un serviciu sau o prezență care să poată alina durerea momentului, ci mai degrabă să se lucreze împreună cu persoana aflată în dificultate, angajând întreaga comunitate și comunicând în jurul acestor săracii.

Multe mărturii aduse în aceste zile au arătat cum faptele de milostenie sunt interconectate. De aceea este de dorit ca diferitele organisme ecleziale să poată continua să se susțină reciproc și să dezvolte noi forme de colaborare. De fapt, este absolut necesar ca, acolo unde intervine un organism eclezial, întreaga comunitate creștină să se simtă interpelată. Apoi, o comunicare corectă va trebui să promoveze o conștientizare care atinge întreaga omenire. De fapt, în fața suferinței omenirii nu există nicio barieră religioasă sau politică: „toți trebuie să ne simțim coresponsabili de bunăstarea celui alt”, au spus participanții.

În sfârșit, la Sarajevo, oraș emblematic din timpul nostru datorită multiplelor suferințe îndurate și a rănilor încă deschise de un conflict care a durat ani și de acorduri – cum ar fi cele de la Dayton – care favorizează o politică a inerției și discriminatoare pe bază etnică, milostivirea Bisericii este manifestată de numeroase opere, ca aceea a Școlii pentru Europa – una dintre cele șase fapte de milostenie vizitate de participanți – deschisă în timpul conflictului, pentru a da mărturie că războiul nu era o necesitate, nici separarea etnică o fatalitate, ci că o conviețuire pașnică era și este mereu posibilă.

Unindu-se cu Sfântul Părinte care urma să fie prezent la întâlnirea pentru pace, la 20 septembrie la Assisi, participanții s-au rugat pentru pace, semn clar al milostivirii divine, în special în Ucraina și în țările din Orientul Mijlociu.

(material zenit.org, tradus de pr. Mihai Pătrașcu pentru ercis.ro)

Deschiderea anului școlar 2016-2017

În multe locuri ale diecezei noastre, începutul de an școlar a fost marcat prin momente de rugăciune, sfinte liturghii, din dorința de a porni în acest nou an cu binecuvântarea bunului Dumnezeu.

În Timișoara-Iosefin a avut loc în 12 septembrie o celebrare ecumenică la început de an școlar iar în duminica următoare, 18 septembrie 2016, sfânta liturghie de început de an școlar.

O sfântă liturghie în deschiderea anului școlar 2016-2017 a fost celebrată în 18 septembrie și în biserica „Maria Zăpezii” din Reșița (vezi p. 17).

În cele ce urmează, iată relatarea unei eleve de liceu despre deschiderea noului an școlar la Liceul Catolic „Gerhardinum” din Timișoara.

Emoționați și plini de speranță am început noul an școlar. Deschiderea festivă a avut loc în cadrul Liturghiei de Veni Sancte la Catedrala Sfântul Gheorghe. Aici am întâmpinat profesorii, pedagogii și bineînțeles colegii, mai odihniți, mai veseli și mai curioși decât la despărțire.

Din discursul doamnei directoare,

lakab Ilona am aflat cât de mult a evoluat școala și, de asemenea, ce noutăți ne așteaptă în noul an. Ne-au onorat cu prezența lor Msgr. Johann Dirschl, celebrantul principal al liturghiei, domnul inspector Kiss Ferencz și domnul Marossy Zoltán.

După încheierea liturghiei ne aștepta o școală curată, primitoare, care își începe cel de al 25-lea an, care este unul jubiliar. La ora de dirigenție care a urmat, dirigenții au încercat să ne sfătuiască pentru a începe un nou an școlar plin de succese. Fiecare diriginte a pregătit o activitate care să atragă atenția asupra anumitor fapte, precum importanța muncii în echipă. Ne-au încurajat ca în viața în comunitate să creăm împreună o imagine pe care să o privim cu mândrie, iar în cea personală să fim mai bine autorul decât obiectul propriei opere.

Cu alte cuvinte a fost un început de an frumos care sperăm că aduce după sine un an roditor.

La intrare în biserică, clasele a XII-a A și B au întâmpinat clasele pregătitoare cu un tunel de flori. Unii dintre colegii noștri și-au putut arăta talentele citind și ministrând. Atmosfera înălțătoare a liturghiei a fost marcată de contribuția colegului nostru din clasa a XII-a, președintele consiliului școlar al elevilor, Duma Branko, care a cântat la orgă.

Putem afirma cu mândrie că a fost liturghia noastră: biserica a strălucit de comoara tinereții.

lakab Orsolya, Clasa a X-a B

Quiz:

1. Was gründete Franz von Assisi?
 - Den Orden der Franziskaner
 - Die reformierte Kirche
 - Einen Fussballverein
2. Wie lautet der Familienname von Franziskus?
 - Bonaparte
 - Kolbe
 - Bernadone
3. In welcher Stadt wurde Franziskus geboren?
 - Perugia
 - Rom
 - Assisi
4. Er lebte im:
 - XI-en Jahrhundert
 - XII-en Jahrhundert
 - XIII-en Jahrhundert
5. Welchen Beruf übte der junge Franz aus?
 - Ritter
 - Kaufmann
 - Maurer
6. Wie hieß die erste Männergruppe, die er gründete?
 - Die Bettlergruppe
 - Die minderen Brüder
 - Die wandernden Brüder
7. Wer war der Papst, der den neuen Orden genehmigte?
 - Johannes XXIII
 - Paul IV
 - Innozenz III
8. Franziskus bekam etwas besonderes:
 - Die Dornenkrone Jesu
 - Die Wundmale Jesu
 - Den Heiligenschein
9. Wie heißt das von Franziskus stammende Gebet?
 - Glaubensbekenntnis
 - Vaterunser
 - Sonnengesang
10. Franziskus starb am:
 - 2. Oktober
 - 3. Oktober
 - 4. Oktober

Să învățăm de la Francisc de Assisi

Să ne preocupăm de cei săraci și neajutorați. Francisc considera acest lucru așa de important, încât a ales de bunăvoie viața în sărăcie. Si astăzi este un exemplu demn de urmat pentru mulți dintre noi.

Să fim recunoscători pentru ceea ce avem. Francisc înălța rugăciuni de mulțumire pentru tot ce i se întâmpla, fie bune – fie rele. Pe cele din urmă le considera, firesc, pietre de încercare în viața sa.

Să trăim în armonie cu natura. Pentru el era important ca omul să fie strâns legat de natură și să o ocrotească.

Să manifestăm interes față de măsurile de ocrotire a naturii. Francisc descrie natura ca pe o familie: fratele Soare, sora Lună, mama Terra. Iubea în aceeași măsură și pe fratele Soare și pe sora Lună, ca pe proprii frați. În acest sens, să căutăm soluții pentru problemele de ocrotire a naturii. Să începem cu imediata noastră apropiere!

Ferenc pápa

Ferenc pápa a katolikus egyházfője. Jorge Mario Bergoglio, pápaként a Ferenc nevet vette fel Assisi Szent Ferenc tiszteletére. XVI. Benedek pápa, egészségügyi okokból lemondott pápai hivataláról és a pápai székre Jorge Mario Bergoglio követte, az első latin-amerikai pápa, pontosabban Argentínából és az egyetlen pápa, aki olyan nevet vett fel, amit korábban egyetlen elődje sem.

A spanyolon kívül, franciául, portugálul, németül, angolul és olaszul beszél. (szülei Olaszországból, Asti vidékéről jöttek Argentínában). Teológiai tanulmányai alatt elsajátította a latint és a görög nyelvet is.

*** Assisi Szent Ferenc és Ferenc pápáról minél több hasonlatosságot keressetek és küldjétek el a szerkesztőség címére.

Comunicarea în familie

La o privire superficială, ne-am întreba: „Ce poate fi atât de greu să comunicî? Spui ce ai de spus și gata!” Lucrurile nu stau însă atât de simplu. În comunicare nu contează doar ceea ce spui, ci mai ales felul în care spui. Și pentru ca soții să hotărască împreună ceva, cum ar fi de exemplu câți copii ar dori să aibă, este esențial să comunice.

Căsnicia se clădește întreaga viață, iar unul dintre mijloacele esențiale pentru a construi este comunicarea. Arta comunicării înțelepte este o învățătură importantă care se cuvine să ne însoțească de-a lungul întregii vieți. Consensul urmează cu destulă ușurință dacă se înțelege modul de gândire și acțiune al celuilalt. Multe conflicte pot fi evitate, rezolvate sau cel puțin atenuate dacă învățăm să iubim inteligent, să înțelegem limbajul celuilalt, să-l privim în mod profund cu intuiția, cu inima, cu instrumentele de cunoaștere puse la dispoziție de științele umane.

Desigur, nu poți să mergi în fața partenerului cu o hârtie pe care ți-ai scris strategia elaborată, cu un plan de comunicare bine pus la punct. Și nici cu replici învățate pe de rost, pe care să le rostești la timpul potrivit. Comunicarea trebuie să fie ceva spontan, altfel celălalt va simți falsitatea, încadrarea în tipare și nu sinceritatea, deschiderea. Este important însă să învățăm să comunicăm, și există unele principii pe care putem să ni le însușim – într-un proces nu tocmai foarte simplu și rapid – și la care să ne străduim să fim tot mai atenți atunci când dialogăm cu celălalt.

De exemplu, este important să facem distincție între două nivele tipice de comunicare: unul superficial, care se limitează la aspectele normale ale rutinei cotidiene, la

simpla transmitere a unor informații (de exemplu: „Astăzi am avut o zi grea”) și un altul profund, prin intermediul căruia cuplul încearcă să se confrunte cu propria experiență interioară. Nu trebuie să ne mulțumim în comunicarea dintre soți cu nivelul superficial; comunicarea profundă reprezintă, desigur, dimensiunea matură a vieții de familie, într-atât încât, atunci când aceasta lipsește sau are carențe, cuplul intră într-o fază de pasivitate, tipică așteptării a ceva, a ceva mai mult. Prin intermediul acestui tip profund de comunicare, cuplul intră într-o adevărată și reciprocă intimitate. Astăzi, într-adevăr, se vorbește de „teamă de intimitate”, întocmai ca despre un sindrom al lipsei de comunicare profundă între cei doi parteneri.

Să remarcăm mai apoi că, pentru o comunicare constructivă, sau pentru a reface comunicarea, este nevoie ca partenerii să-și exprime propriile sentimente și să se accepte reciproc. Exprimarea precisă și constructivă a sentimentelor este unul dintre cele mai dificile aspecte ale nivelului profund de comunicare. Dacă ignorăm emoțiile pe care le trăim, relația noastră are de suferit sau chiar se destramă. Ideile, gândurile, valorile, credința, atitudinile și acțiunile noastre sunt influențate într-o mare măsură de sentimentele noastre. De asemenea, trebuie să acceptăm și sentimentele partenerului, atunci când, la rândul său, și le va exprima.

Și se mai poate preciza dorința de a discuta totul. Adesea încercarea de a explica totul poate fi expresia unei dorințe excesive de a stăpâni lucrurile sau a dorinței de impune asupra celuilalt. Se întâmplă că, anumite cupluri, sub pretextul că astfel ajung la o mai bună comunicare, se epuizează în interminabile discuții, ca și cum totul ar putea sau ar trebui spus! Există o nedefinire, o nedeterminare care este întotdeauna de primit în fiecare, este aura de mister care oferă vieții surprizele și care face astfel viața cuplului mereu nouă.

Învățând să comunicăm, să petrecem timp împreună și să împărtășim deschis ceea ce simțim, vom realiza unitatea sufletească și trupească în familiile noastre. Educându-ne astfel conștiința, recunoașterea greșelii și nevoia de iertare vor deveni intrinseci relației cu partenerul nostru, noi ne vom maturiza din punct de vedere spiritual, iar copiii care se vor naște vor găsi părinți pregătiți să-i primească și să-i educe pentru Împărăția lui Dumnezeu, pentru că o vor face prin propriul exemplu.

(De vorbă cu Marcela Crișan, asistent social – profamilia.ro)

Info – Programe:

5 noiembrie – La Lipova are loc întâlnirea diecezană a familiilor în limba română.

12 noiembrie – La Dorobanți are loc întâlnirea diecezană a familiilor în limba maghiară.

Zarândoklat Máriaradnára

Egyházmegyénk lelkipásztorai és az itt tevékenykedő férfi és női szerzetesrendek tagjai október 1-jén, szombaton a máriaradnai bazilikához zarándokolnak. A szentmisét 11 órai kezdettel nm. és ft. Roos Márton megyés püspök celebrálja.

A Millenniumi templom búcsúünnepé

A temesvár-gyárvárosi római katolikus plébániatemplomot Mária, a Magyarok Nagyasszonya tiszteletére szentelték fel 1901. október 13-án. A templom konzekrálásának idei évfordulóját október 9-én, vasárnap, ünnepli az egyházközség az ünnepi szentmise 11.30 órakor kezdődik.

Templombúcsú Újszentesen

Az újszentesi római katolikus templomot 1979-ben szentelték fel Mária, a Rózsafüzér Királynője tiszteletére. Idén a búcsút október 2-án, vasárnap ünnepli a helyi római katolikus közösség. Ft. Máthé Lajos helyi plébános meghívására a 13 órakor kezdődő szentmise főcelebránsa ft. Gál Márton szalvatoriánus szerzetes, újmisé lelkipásztor.

Magyar zarándoklat a radnai kegytemplomhoz

Szűz Mária, a Magyarok Nagyasszonya ünnepén, október 8-án, csütörtökön a magyar nemzeti-ségű búcsújárók keresik fel a máriaradnai kegytemplomot. Az ünnepi szentmise 11 órakor kezdődik.

Szent Gellért nyomdokán Nagycsanádon

A temesvári egyházmegye területén a máriaradnai és máriacsiklovi kegyhelyek mellett van még egy templom, ahová nagyszámban zarándokolnak a hívek. Ez a nagycsanádi római katolikus templom, amely értékes ereklyét őriz: a csanádi egyházmegye első főpásztorának, Szent Gellértnek a kőkoporsóját. A múltat idéző ereklye ugyanakkor a jövőbe mutat, hiszen Szent Gellért napján, szeptember 24-én évről évre egybegyűjti az időközben három részre felosztott ősi egyházmegye területén élő zarándokokat, imára és emlékezésre hívja ma is a híveket.

A Szent Gellért napi ünnepi liturgiát szeptember 23-án délután

a temesvári székesegyházban vesperás előzte meg, amelyet Excellenciás Roos Márton megyés püspök celebrált, a székes káptalan jelenlétében.

Szent Gellért püspök, népünk térítője, / hitnek, tudásnak igaz magvetője, / egyház kertjében bő gyümölcsöt termett: / áldjuk a szentet! - csendült fel a Bajkai-Fábián Róbert organista vezette kórus előadásában a nagycsanádi templomban szeptember 24-én a közismert népének, amelybe a padosorokat megtöltő hívek is bekapcsolódtak. A szentmisén jelen volt Molnár Zsolt parlamenti képviselő, dr. Bárányi Ferenc, a Romániai Máltai Segélyszolgálat egyik megalapítója és huszonöt

éven át alelnöke, a temesvári székeskáptalan több tagja, a testvéregyházak képviselői, helyi, valamint anyaországi lelkipásztorok.

A zarándokokat elsőként ft. Bene Tamás helyi plébános üdvözölte. Bevezetőjében a szentmisét bemutató Excellenciás Roos Márton megyés püspök hangsúlyozta: Gellért püspök volt az, aki elhozta a kereszténységet erre a vidékre, és emléke ma is összefogja a közösségeket.

Szentbeszédében Msgr. Worneth László kanonok a feltétel nélküli hit fényében idézte meg a csanádi egyházmegye első főpásztorának alakját. - Gellért püspököt egész életében a feltámadt Krisztusban vetett hite vezérelte. Egyházmegyéjéért megtett mindent, amit emberileg megtehetett, hitéért pedig a vértanúságot is vállalta. Nem félt, nem mérlegelt, és a hite által reményt tudott sugározni a környezetében lévőknek. Kérjük Szent Gellértet, erősítsen meg hitünkben, hogy a keresztény tanítás méltó hirdetői lehessünk - fogalmazott ft. Worneth László kanonok.

Az ünnepi liturgia végén nm. és ft. Roos Márton megyés püspök köszönetet mondott a meghívottaknak jelenlétükért, a templomi énekkarnak pedig a zenei szolgálatért.

A szentmise végén a templom előtti téren a Szabó Ferenc vezette Szinkron zenekar magyar nótákkal és csárdásokkal teremtet vidám hangulatot.

Egyházmegyénk lelkipásztorai és a hívek október folyamán újabb két zarándoklaton vehetnek részt, ezúttal a máriaradnai kegytemplomban. S.E.

Ferenc pápa: Az önmagának való ember nem ír történelmet!

Szeptember 25-én közös szentmisevel zárult a katekéták többnapos jubileuma, amelyen mintegy tizenötezer hitoktató vett részt a Vatikánban. A Szentatya homíliáját és a mise végén elmondott köszöntő szavait teljes terjedelmükben közöljük.

A szentleckében Pál apostol olyan figyelmeztetéseket fogalmaz meg Timóteusnak, de nekünk is, amelyeket szíven visel. Többek között azt kéri, hogy „tartsd meg tisztán és feddhetetlenül a parancsot” (1Tim 6,14). Csak egyetlen parancsról beszél! Mintha csak azt akarná, hogy szemünket a hit szempontjából lényegesre szegezzük. Pál apostol ugyanis nem emleget sok dolgot vagy szempontot, hanem a hit középpontját hangsúlyozza. Ez a középpont pedig, mely körül mindig forog, ez a dobogó szív pedig, mely mindennek életet ad: a húsvét meghirdetése, az első örömhír-hirdetés: az Úr Jézus feltámadt, az Úr Jézus szeret téged, életét adta érted, feltámadottként ott él melletted és mindennap vár rád! Ezt sosem szabad elfelejtenünk! Ma, a katekéták jubileumán azt kéri tőlünk Isten, hogy sose fáradjunk bele abba, hogy a hit központi tartalmát tegyük az első helyre: az Úr feltámadt! Nincsenek ennél fontosabb tartalmak, semmi sincs, ami tartósabb és időszerűbb lenne! A hit minden tartalma akkor válik széppé, ha kapcsolatban marad ezzel a középponttal, ha átjárja a húsvéti örömhír. Ha viszont, elkülönítve marad, elveszíti értelmét és erejét. Az a feladatunk, hogy mindig az Úr szeretetének újdonságát éljük és hirdessük: „Jézus valóban szeret téged, úgy, ahogy a vagy! Készíts helyet neki: az élet csalódásai és sebei ellenére add meg neki a lehetőséget, hogy szeressen téged! Nem okoz majd csalódást!”

A parancs, amelyről Szent Pál beszél, eszünkbe juttatja Jézus új parancsát is: „Szeressétek egymást,

ahogyan én szerettelek titeket” (Jn 15,12). A Szeretet-Istent úgy hirdetjük, ha szeretünk: nem a meggyőzés erejével, sosem az igazság másokra kényszerítésével, de még valamely vallási vagy erkölcsi kötelességhez való merev ragaszkodással sem. Istent úgy hirdetjük, ha találkozunk az emberekkel, ha odafigyelünk élettörténetükre. Mert az Úr nem egy eszme, hanem élő személy: üzenetét csak az egyszerű és igaz tanúságtétellel, mások meghallgatásával és befogadásával, az öröm sugárzásával adhatjuk tovább. Nem beszélünk jól Jézusról, ha szomorúak vagyunk, és Isten szépségét nem ragyogtatjuk fel pusztán azzal, ha szép prédikációkat mondunk! A reménység Istent az által hirdetjük, ha itt és most megéljük a tevékeny szeretet evangéliumát, és nem félünk attól, hogy azt új formákban is hirdessük.

A mai vasárnap evangéliuma segít megértenünk, mit jelent szeretni, de főként, hogy miként kerülhetünk el bizonyos veszélyeket. A példabeszédben egy gazdag ember szerepel, aki nem veszi észre Lázárt, a „kapujánál fekvő” szegényt (Lk 16,20). Ez a gazdag voltaképpen nem tesz rosszat senkinek, nem mondja a szöveg, hogy gonosz lenne. Van viszont egy súlyosabb betegsége, mint Lázárnak, róla ugyanis azt olvassuk, hogy „tele volt fekélyvel” (Lk 16,20): ez a gazdag súlyos *vakságban* szenved, nem lát tovább saját világánál, a lakomák és pompás ruhák világánál. Nem lát túl háza kapuján, nem lát el oda, ahol Lázár fekszik, mert nem érdekli az, ami kívül történik. Nem lát a szemével, mert nem érez a szívével. Szívét elárasztotta a világiasság, mely elaltatja a lelket. A világiasság olyan, mint a „fekete lyuk”, amely elnyeli a jót, kioltja a szeretetet, mert mindent saját énjébe olvaszt. Ekkor csak a felszínes dolgok látszanak, és az ember nem veszi észre a többieket, mert mindennel

szemben közömbössé válik. Aki ebben a súlyos vakságban szenved, gyakran „kancsal” magatartásformákat követ: hajbókol a híres, a magas rangú, a világ által csodált személyek előtt, de elfordítja tekintetét korunk Lázárjairól, a szegényekről és szenvedőkről, az Úr kedveltjeiről.

Az Úr viszont rátekinthet arra, akit a világ elhanyagol és kidob. Jézus példabeszédeiben Lázár az egyetlen személyiség, akit ő néven nevez. Nevének jelentése: „Isten megsegít.” Isten nem felejt el őt, befogadja országának lakomájára, Ábrahám mellé, az áradó szeretet közösségébe. Ezzel ellentétben a gazdag embernek még neve sincs a példabeszédben. Élete feledésbe merül, mert az önmagának való ember nem ír történelmet! A keresztény embernek viszont történelmet kell írnia! Ki kell lépnie önmagából, hogy történelmet írjon! De az önmagának élő ember nem ír történelmet! A mai érzéketlenség örökre áthidalhatatlan szakadékokat ás. Mi pedig manapság a közönynek, az önzésnek, a világiasságnak ebben a betegségében szenvedünk!

Van egy másik fontos részlet, egy ellentét a példabeszédben. E névtelen ember dűskáló életét fitogtatás jellemzi: öbenne minden szükségletekre és jogokra hivatkozik. Halottként is segítségért folyamodik, a jogait követeli. Lázár szegénységét ellenben nagy méltósággal mutatja be a szöveg: száját nem hagyja el panaszkodás, tiltakozás vagy becsmerlő szó. Ez nagyon értékes tanítás: Jézus szavának szolgálaként nem hiálkodhatunk felszínes dolgokkal és nem lehetünk dicsőség-hajhászok; ugyanakkor nem lehetünk szomorúak vagy kesergők sem. Nem vagyunk vészpróféták, akik abban lelik kedvüket, hogy mindenben veszélyt vagy eltévelyedést látnak; nem vagyunk olyanok, akik elsáncolják

magukat saját közegükbe, és keserűen ítélik a társadalomról, az egyházzal, mindenről és mindenkiről, s így negatív életszemléletükkel beszenyvezik a világot. Nem töltheti el a panaszkodó szkepticizmus azt, aki meghitt viszonyban van Isten szavával!

Aki Jézus reményét hirdeti, az örömet hordoz és távolra lát, távlati vannak, és nem zárkózik falak közé. Távlatra néz, mert képes átlátni a rosszon és a nehézségeken. Ugyanakkor jól lát közelre is, mert odafigyel felebarátjára és annak szükségleteire. Az Úr azt kéri ma tőlünk, hogy látva a mai korban élő sok Lázárt, ne legyünk belenyugvók, hanem keressük a módját, hogy találkozzunk velük és segítsük őket, és ne hárítsuk másokra a feladatot, s ne mondjuk azt: „Holnap majd segítek, ma nem érek rá, holnap majd segítek!” Ez bűn! Azt az időt, amelyet mások megsegítésére szánunk, Jézusnak adjuk, olyan szeretet az, amely megmarad: a mi mennyei kincsünk, melyre itt a földön törekszünk.

Végezetül, kedves katekéták, kedves testvéreim, az Úr adja meg nekünk a kegyelmet, hogy nap mint nap megújuljunk a húsvét meghirdetésének örömeiből: Jézus meghalt és feltámadt, Jézus személyesen szeret bennünket! Adjon erőt nekünk, hogy meg tudjuk élni és hirdetni tudjuk a szeretet parancsát, legyőzve a felszínesség vakságát és a világiasság szomorúságát! Tegyen érzékennyé minket a szegények iránt, akik az evangéliumnak nem a függelékét jelentik, hanem azt a központi oldalát, amely mindig nyitva áll mindenki előtt!

Fordította: Tözsér Endre SP

Fotó: Vatikáni Rádió

Magyar Kurír

A hetedik szentség

Az eltelt évezredek alatt sok szó esett a házasságról, pedig oly egyszerű, csak el kell fogadni úgy, olyannak, leendő élettársunkat, ahogy őt az Isten teremtette, és szeretni. Mert az Isten saját képére teremtette azt, (az embert), „férfiúvá és asszonnyá teremtette őket.” (1Móz1,27, Sirák17,1, Mt19,4). „És megáldotta őket Isten és mondta: Növekedjete és sokasodjatok, és töltsétek be a földet.” (1Móz1,28).

Ily módon megalapozta a házasság szentségét és a családot, mely a gyarló emberi elme hatására az idők folyamán sokat változott és megromlott. Megjelent a többnejűség és az ágyasok, akik fiakat szültek a családfőnek, mert nem a házastársi hűség volt a fontos, hanem a szaporulat. Csak hogy, miután „az Úr Mózesnek adta a Sinai hegyen a bizonyágnak Isten ujjával írt két kőtábláját” (2Móz31,18), megszigorította az egynejűséget és a házastársi hűséget: „... felebarátod feleségét ne kívánjad” (2Móz 20,17).

Krisztus idejében már olyan szigorúan vették a hűséget, hogy megkövezték a házasságtörő nőt. Ezt a szegyet akarta elkerülni József, amikor megtudta, hogy Mária, jegyese, áldott állapotban van. Józsefnek „... az volt a szándéka, hogy titokban bocsátja el.” (Mt 1,19), de az Úr angyala figyelmeztette őt álmában „hiszen a Szentlélektől van áldott állapotban” (Mt 1,20).

Az írástudók és farizeusok is megakarták kövezni a házasságtörő asszonyt, de Jézus esélyt adott neki, javuljon meg és kezdjen új életet: „Menj, de többé ne vétkezzél!” (Jn 8,11) szólt szelíden, mert jó útra csak így vezethetsz egy bűnöst. – A bölcs vincellér sem vágta ki a meddő fügefát, hanem türelmet, haladékot kért

urától. „Uram, hagyd meg még az idén. Körülásom és megtrágyázom, hátha terem majd jövőre” (Lk 13,9). Mert mindennek és mindenkinek lehetőséget kell nyújtani a megtérésre, vagy beteljesülésre. Megtérni sose késő.

A válságba jutott házaspárok is megbánhatják az elhamarkodott válást, mert a civakodásban meg- nem-értésben mindkettő hibás, és „... amit megkötöttök a földön, megkötött a menyben is” (Mt 18,18) mondta Jézus tanítványainak. És ami megkötött a mennyben, emberi kéz azt szét ne válassa. De nem csak a válást, a váláshoz vezető utat is föl kell számolni.

Mint nem először, most is szembe állítom az emberek életét az állatokéval, mert ott is vannak párok, sőt némely fajoknál egy életen át együtt maradnak. Ilyen a papagáj, a sirály, a fecske, gólya. Együtt építi fészket párjával, vele távozik délre és vele jön vissza. És még sok más faj. A tengeri csikó is párban él, farkukat összefonva úsznak a mélyben. A vidra pedig ha alszik, mancsával megfogja párja mancsát. De ezeknél nincs válással végződő civakodás, csak ösztön, mely sok esetben becsületesebb az ember érzelmeinél. És ha elpusztul az állat párja? Nyüszít, vonyít, gyászol. Ezt láttam gyermekkoromban, amikor elpusztult Lordi kutyus párja, a szomszédék nőténykutyája, Moida. Éveken át voltak együtt. Átmásztak a kerítésen, sőt télen, Moida Lordi házában aludt. Lordi jó férj volt, csak hogy Moida elpusztult az utolsó

szüléskor. Lordi hetekig nyüszített a kerítésnél, „gyászolt”. Aztán kitavaszkodott, s ha nem is hozott haza „új feleséget”, elcsatangolt, mert az élet, a vér törvénye legyőzi a gyászt. És az ember? Ki így, ki úgy. – Nem maradtam egyedül, jó embert találtam, de az elsőt gyermekkorom óta ismertem, szerettem, - vallja egy újra férjhez ment özvegyasszony.

Miután „eltemette Ábrahám feleségét, Sárát, a szántóföld kettős barlangjába, mely Mámbréra nézett” (1Móz 23,19), és elsiratta őt, „Ábrahám más feleséget vett, kinek Cetura volt a neve” (1Móz 25,1).

Anna nevű prófétaasszony, Fánuel leánya, viszont, aki „szüzessége után 7 évig élt férjével, majd özvegy lett... Nem vált meg a templomtól”, és özvegy maradt holtá napjáig (Lk2, 36,37)

És nem ő az egyetlen, aki egy jó férj elvesztése után nem tud új életet kezdeni mással. Mert könnyebb egy drága ember emlékével maradni, mint megszokni egy újat, hiszen szívből szeretni csak egyszer lehet az életben...egyetlen egyszer...

Kató Gizella

NOVENĂ PENTRU BISERICĂ IMAKILENCED AZ EGYHÁZÉRT GEBETSNOVENE FÜR DIE KIRCHE

Parohia Iosefin din Timișoara este una dintre cele mai vechi comunități ale diecezei noastre. În ciuda acestei istorii îndelungate, nu a avut propria casă parohială. Cu ajutorul lui Dumnezeu, și prin bunăvoința multor oameni, lângă biserica parohială s-a construit centrul parohial potrivit vremurilor noi. Clădirea va fi binecuvântată sâmbătă 22 octombrie 2016, de către Excelența Sa Martin Roos, Episcopul diecezei noastre. Comunitatea se pregătește pentru acest eveniment cu o novenă de rugăciuni și predici tematice, conform programului de mai jos:

Vineri/Péntek/Freitag, 14. X. 2016, ora 17.00 óra/Uhr
BISERICA ȘI BOLNAVII/ EGYHÁZ ÉS BETEGEK/ DIE KIRCHE UND DIE KRANKEN
Msgr. Wonerth László, paroh/plébános/Pfarrer

Sâmbătă/Szombat/Samstag, 15. X. 2016, ora 17.00 óra/Uhr
BISERICA ȘI TINERII/EGYHÁZ ÉS FIATALOK/ DIE KIRCHE UND DIE JUGEND
Szabó Tiberiu, Responsabil diecezan pentru tineret/ Egyhm. ifjúsági lelkész/ Jugendseelsorger

Duminică/Vasárnap/Sonntag, 16. X. 2016, ora 18.00 óra/Uhr
EGYHÁZ ÉS EGYSÉG/ BISERICA ȘI ECUMENISMUL/ KIRCHE UND ÖKUMENE

Luni/Hétfő/Montag, 17. X. 2016, ora 17.00 óra/Uhr
BISERICA ȘI FAMILIA/ EGYHÁZ ÉS CSALÁD/ DIE KIRCHE UND DIE FAMILIEN
Kapor János, paroh/plébános/Pfarrer

Martí/Kedd/Dienstag, 18. X. 2016, ora 17.00 óra/Uhr
BISERICA ȘI COMUNITATEA/ EGYHÁZ ÉS KÖZÖSSÉG/ DIE KIRCHE UND DIE GEMEINSCHAFT
Pál József, paroh/plébános/Pfarrer

Miercuri/Szerda/Mittwoch, 19. X. 2016, ora 17.00 óra/Uhr
BISERICA ȘI MISIUNEA/ EGYHÁZ ÉS MISSION/ DIE KIRCHE UND DIE MISSION
Irimiciuc Alin, paroh/plébános/Pfarrer

Joi, Csütörtök, Donnerstag, 20. X. 2016, ora 17.00 óra/Uhr
BISERICA ȘI CARITATEA/ EGYHÁZ ÉS SZERETETSZOLGÁLAT/ DIE KIRCHE UND DIE KARITATIVE ARBEIT
Msgr. Dirschl Johann, vicar general/általános helynök/Generalvikar

Vineri/Péntek/Freitag, 21. X. 2016, ora 17.00 óra/Uhr
BISERICA ȘI EDUCAȚIA/ EGYHÁZ ÉS NEVELÉS/ DIE KIRCHE UND DIE ERZIEHUNG
P. Ruppert József, călugăr piarist/piarista szerzetes/Piarist

SÂMBĂȚĂ/ SZOMBAT/ SAMSTAG, 22. X. 2016, ora 11.00 óra/Uhr
SF. LITURGHIE SOLEMNĂ ȘI BINECUVÂNTAREA NOULUI CENTRU PAROHIAL
ÜNNEPI SZENTMISE ÉS AZ ÚJ PLÉBÁNIAKÖZPONT MEGÁLDÁSA
HI. MESSE UND DIE SEGUNG DES NEUEN PFARRZENTRUMS
Celebratul principal/Főcelebráns/Hauptzelebrant
S. E. MARTIN ROOS, episcop diecezan/ megyéspüspök/ Diözesanbischof

Vă așteptăm cu drag! Szeretettel várjuk! Herzlich willkommen!

(informații furnizate de Pr. paroh Szilvágyi Zsolt)

„Gott, sei mir Sünder gnädig!“

Der berühmte britische Schriftsteller Gilbert Keith Chesterton bekommt eines Tages einen Brief von einer Tageszeitung. „*Sehr geehrter Herr Chesterton*“, schreibt die englische Zeitung, „*wir machen eine Umfrage unter Schriftstellern. Bitte beteiligen Sie sich und antworten Sie mit ein paar Zeilen auf die Frage: Was ist faul an dieser Welt?*“ Der Schriftsteller legt den Brief zur Seite. Nach etwa einer halben Stunde setzt er sich an den Schreibtisch, nimmt ein Blatt Briefpapier und schreibt seine Antwort an die Zeitung. Er schreibt aber nicht ein paar Zeilen, er schreibt nur ein einziges Wort als Antwort auf die Frage: „*Was ist faul an dieser Welt?*“ Er schreibt nur: „*Ich*“.

Was für eine mutige Antwort! Kein Herumgerede, keine Erklärungen, keine Beschreibung der Weltlage. Der Schriftsteller berührt den wundesten Punkt, den es gibt: Ich. „Ich bin meine Aufgabe!“ Zuerst muss ich auf mich schauen. Zuerst gebe ich keinem anderen die Schuld oder beschuldige Umstände und Sachzwänge. Zuerst bin ich meine Aufgabe. Und wenn etwas faul ist, suche ich die Gründe nicht woanders, erst mal bei mir. Das ist Umkehr: auf mich schauen. Mich selbst befragen, bevor ich andere kritisieren. Statt mit dem Finger auf alles und jeden zu zeigen, will ich das Fragezeichen lieber auf mich selber richten. Bin ich so, wie ich sein soll? Oder trage ich dazu bei, dass in meinem Leben und in der Welt etwas faul ist?

Im heutigen Evangelium geht es nicht um Pharisäer und Zöllner, es geht um mich. Und deshalb darf ich eines nicht tun, was der Pharisäer macht und von dem wir alle nicht frei sind: Uns zu vergleichen.

Warum wird der Pharisäer, der doch ein gottesfürchtiges Leben führt, so kritisch beurteilt, dass er nicht als Gerechter nach Hause geht? Und warum wird der Zöllner, der im Alltag ein sündhaftes Leben führt, allein aufgrund seiner Demut gelobt und geht als Gerechter nach Hause?

Der Pharisäer macht sich selber zum Maß aller Dinge, das Maß, in das er hineinpasst, legt er an die anderen Menschen an und macht es – was noch schlimmer ist – zum Maß Gottes. Der Zöllner dagegen weiß, dass er nicht das Maß aller Dinge ist; er akzeptiert, dass Gott das Maß aller Dinge ist und dass er – mit diesem Maß gemessen – ein Sünder ist und damit der Umkehr und der Vergebung bedürftig ist.

Und weil das so ist, ist im Leben des Zöllners noch Platz für Veränderungen, Raum für die notwendige Um-

kehr. Wie Gilbert Keith Chesterton kann der Zöllner auf die Frage: „Was ist faul in der Welt?“, mit „Ich“ antworten und versuchen, sein Leben zu ändern. Der Pharisäer hat diesen Raum nicht, sieht nicht die Notwendigkeit zur Umkehr, würde auf die Frage „Was ist faul in der Welt?“ vielleicht antworten. „Leute wie der Zöllner.“

Wer Gott zum Maß aller Dinge macht und von sich selbst weiß, dass er einerseits immer wieder neu umkehren muss und andererseits immer wieder umkehren darf, weil Gott ihn liebt und ihm vergibt, der geht als Gerechter nach Hause – vor 2000 Jahren im Tempel zu Jerusalem und heute, hier bei uns.

In den beiden Gestalten des Pharisäers und Zöllners, im Licht und Schatten, dürfen wir auch unsere Kirche sehen. Viel zu lange hat sie sich auf die pharisäische Seite gestellt und in Selbstgerechtigkeit auf andere herabgeschaut. Noch immer muss man das Gefühl haben, dass manche beten: „Gott, wir danken dir, dass wir nicht sind wie das Volk, das ungläubig oder gleichgültig ist.“

Dabei wäre es das Wirkungsvollste, was die Kirche in unserer Zeit tun könnte, vom Kopf bis in die letzten Glieder, sich hinzuknien, die schrecklichen Dinge zu bekennen, die auch in der Kirche geschehen sind und begangen wurden und um Vergebung zu bitten. Die Welt würde einer Kirche, die auf den Knien liegt, lieber zuhören als einer, die in Prunk daherkommt, aufwändige Gottesdienste feiert und damit so tut, als wäre sie heilig und vollkommen und hätte auf alles eine Antwort.

Die Wunden der Welt können nur geheilt werden, wenn wir unsere Wunden zeigen. Das beste Heilmittel, um verlorene Glaubwürdigkeit wieder herzustellen ist es, an die eigene Brust zu schlagen und Gott bitten: „Herr, sei mir Sünder gnädig!“ Wer sich an die Brust schlägt, verletzt niemanden, nicht einmal sich selbst.

Karl Zirmer, Pfr, Pfarrgruppe Mainspitze

Maria, Mama lui Isus și a noastră, Mama rugăciunii

Duminică, 18 septembrie a.c., biserica „Maria Zăpezii” din Reșița a chemat și a primit copii, părinți, bunici și profesori spre binecuvântare și apoi spre trimitere, la început de An Școlar. Sfânta Liturghie a fost celebrată în prezența multor copii, care s-au simțit foarte importanți, au oferit daruri la altar:

- un ghiozdan, adus de copii împreună cu părinții lor
- pâinea și vinul
- Biblia și o lumânare
- o inimă
- un copil mic adus în brațe,
- flori ca recunoștință...

Am încredințat totul, la Ofertoriu, Marelui nostru Preot care aduce, care Se aduce, spre transformare, după Voința Sa.

A fost o rugăciune pe placul Inimii lui Isus și a Mariei! Corul tinerilor a cântat magnific! Am primit sfaturi minunate, prin lecturi, prin Sfânta Evanghelie și prin predica părintelui Arhidiacon Iosif Csaba Pál. Le-am preluat și noi: să nu fie nicio zi fără rugăciune, nicio duminică fără Sfânta Liturghie și nicio săptămână fără o renunțare! „Cel care este fidel în lucruri mici, urmează să fie fidel și în lucruri mari!” Am aflat cum o fată care a fost jignită de către o profesoară nervoasă, a fost dezechilibrată pentru tot restul vieții ei... Pilda aceasta vine să conștientizeze în noi faptul că aceste comori de copii ai lui Dumnezeu ne sunt încredințate, pentru ca doar prin Pedagogia Iubirii să îi învățăm să învețe... pentru că Dumnezeu este Iubire, iar copiii Lui nu se pot lăsa învățați, formați, decât pe fondul Iubirii!

Părintele ortodox Nicu Chiosa - Inspectorul nostru de Religie în

cadru Inspectoratului Școlar Județean Caraș-Severin, a venit însoțit de un grup de tineri de la Colegiul Național Traian Lalescu. Teodora Potoceanu și Sara Onofrei au relatat din experiențele lor trăite la Întâlnirea cu Isus, în taberele internaționale de tineri la care au luat parte vara aceasta. Părintele inspector ne-a demonstrat că se poate merge pe bază de încredere în relația cu tinerii, având încredere în ceea ce vor

transmite cele două tinere, iar colegilor profesori le-a amintit că între zidurile școlilor ne așteaptă suflete care au nevoie de afecțiunea noastră, de atenția și iubirea noastră!

Încredințăm începutul Anului Școlar și pe noi toți în brațele Mamei Cerești, Maria, Mama lui Isus și a noastră! Maternitatea Divină este secretul vindecării și al formării noastre ca și copii ai lui Dumnezeu!

Prof. Elena Ștefănescu

Curiozitatea de a ști ce este dincolo de noi

Interviu: Reputatul profesor Dumitru Constantin Dulcan, medic primar neurologie, vorbește despre prezența lui Dumnezeu în spatele fiecărui lucru
partea I

Am decis să „condimentez” acest număr al revistei cu un interviu realizat cu renumitul profesor universitar doctor Dumitru Constantin Dulcan (n. 6 noiembrie 1938, Mârghia, Argeș), medic primar neurologie, doctor în Științe Medicale Electroencefalografie și șeful Catedrei de Neurologie din cadrul Universității „Titu Maiorescu” din București.

Este, totodată, creatorul unor valoroase monografii, tratate, lucrări și volume științifice precum și eseistice, cu accente de metafizică și filosofia științei.

Mai mult decât atât, domnul Dumitru Constantin Dulcan a obținut, în decursul carierei dumnealui impresonante, nenumărate premii științifice și literare naționale și internaționale.

Voi reda, așadar, mai jos un fragment dintr-un interviu despre pre-

zența lui Dumnezeu în spatele fiecărui lucru, interviu citit pe site-ul ganduridinierusalim.com:

„Moartea clinică este o trecere între două lumi”

– Domnule Constantin Dulcan, tocmai a ieșit de sub tipar cartea dvs. cea mai recentă, care adună și sintetizează studii și mărturii ale experienței morții clinice. De ce ați ales tocmai acest subiect? Poate experiența morții clinice să dezlege unele mistere ale existenței umane?

– Nimic din ce am scris până acum n-a fost premeditat. M-a mobilizat de fiecare dată curiozitatea de a ști ce este dincolo de noi. Aș putea spune că, scriind, mi-am răspuns singur la multe întrebări. Am scris întâi *Inteligența materiei*, pentru că am vrut să argumentez științific intuiția că în spatele tuturor lucrurilor se află o Rațiune universală care ordonează și coordonează totul. Și că această Rațiune e Dumnezeu. Dacă Dumnezeu există, atunci și noi, oamenii, trebuie să avem un sens. Cea de-a doua carte, *În căutarea sensului pierdut*, a fost motivată de faptul că lumea actuală se înscrie, din punct de vedere moral, pe o curbă descendentă. Am pierdut legătura cu Sursa și am uitat de ce suntem aici. Singuri, fără o busolă spirituală, am alunecat în marele impas aflăm. Acum, ceea ce am încercat în cartea *Mintea de dincolo* a fost să arăt

„Fundamentații susțin că la Dumnezeu nu se ajunge decât pe o singură cale. Și totuși, Dumnezeu însuși ne spune, prin o mie de surse, că drumurile spre El sunt nenumărate. Vârful muntelui e unul singur, indiferent pe ce versant îl urci.”
D. C. Dulcan

că experiența morții clinice vine să susțină cu argumente clare originea noastră spirituală – idee pentru care pledează descoperirile fizicii cuantice, religiile, psihologia transpersonală, științele neurocognitive și nu numai acestea. Toate sursele discutate ne spun că viața noastră pe pământ e doar o mică parte din ceea ce avem de trăit, o lecție pe care trebuie să ne-o însușim pentru evoluția noastră spirituală. Scriind această carte, simt că am încheiat un ciclu fundamental al adevărului despre noi. Suntem și materie, suntem și spirit, a reduce existența lumii doar la dimensiunea ei fizică înseamnă a ne întemeia viața pe un adevăr incomplet.

– Ce înseamnă concret, din punct de vedere medical, moartea clinică?

– Moartea clinică este acea experiență în urma căreia individul traversează toate etapele morții biologice, dar nu definitiv, fiindcă e resuscitat, readus la viață spontan sau prin intervenție medicală, iar funcțiile sale vitale sunt reluate. Ce trăiesc aceste persoane în timpul morții clinice e însă tulburător. Studiul experiențelor de moarte clinică demonstrează că există un tipar comun la toată lumea, indiferent de rasă, origine sau moment al istoriei.

(Interviu de Dia Radu - Articol preluat de pe portalul: cunoastelumea.ro)

psih. Irina Vastag

Sfaturi pentru o viață mai sănătoasă II.

5. Faceți pauze de respirație

Luați din când în când pauze... de respirație. Respirația profundă alungă stările anxioase. De regulă respirăm sacadat și superficial, mai ales atunci când suntem stresați. Inspirând profund aerul și întinzând mușchiul diafragmei, putem controla ritmul, profunzimea și durata unei respirații sănătoase. În acest fel, în plămâni va fi introdusă o cantitate mai mare de aer, ceea ce înseamnă o cantitate suplimentară de oxigen. Modul în care expirăm este și el important, pentru că putem scăpa de anumite impurități rezultate în urma arderilor celulare. Astfel, se constată o îmbunătățire a ventilației pulmonare, a funcțiilor inimii, ale ficatului, intestinelor, vaselor de sânge.

6. Luați-vă un animal de companie

Adoptați un animal fără stăpân și dezvoltați o relație armonioasă cu acesta. Specialiștii susțin că o astfel de relație scade tensiunea arterială și crește nivelul unor hormoni care dau senzațiile de calm și fericire. Potrivit statisticilor, posesorii de câini trăiesc mai mult și sunt mai feriți de riscul de a face un atac de cord de-a lungul vieții. Și asta pentru că mângâierea unui animal are efect liniștitor și relaxant.

7. Faceți o plimbare seara, înainte de cină

Ieșiți puțin la plimbare înainte de cină. Nu doar că vă încălcați plămânii cu aer proaspăt, dar permiteți celulelor din creier să vă dea senzația de bine și astfel să vă îmbunătățiți metabolismul. Vă trebuie zilnic, în medie, doar 9 minute de mers pe jos în aer liber ca să vă micșorați considerabil riscul unor afecțiuni cardiace.

8. Luați ultima masă a zilei cât mai devreme puteți

Mâncăți cât mai devreme seara. Evitați să mergeți la culcare cu „stomacul plin”, pentru că va fi foarte greu organismului dumneavoastră să ardă în timpul som-

nului grăsimile acumulate la ultima masă. De altfel, cina luată foarte târziu se știe că provoacă serioase tulburări de somn.

9. Începeți ziua cu... o porție de proteine!

Consumate la primele ore ale dimineții, proteinele vă asigură un surplus de energie și buna dispoziție, anulând senzațiile neplăcute de foame și somnolență. Surse de proteine: carnea (20%), peștele (18%), ouăle (12,7%), brânza de vaci (18%), cașcavalul (30%), soia (35%), fasolea (21%), nucile (18%), pâinea (8%), pastele făinoase (11%). Pentru o dietă sănătoasă, se recomandă ingerarea în 24 ore a 1 g de proteine la 1 kg de greutate corporală. Așadar, o persoană cu masa corporală de 70 kg are nevoie zilnic de 70 g de proteine. Aportul minim de proteine nu trebuie totuși să fie mai mic de 40 g zilnic.

10. Spălați bine fructele și legumele înainte de a le consuma

Astfel, veți minimaliza riscul de a ingera tot felul de noxe și, prin spălarea alimentelor, veți elimina o serie de impurități (pământ, praf sau nisip), reducând totodată într-o măsură foarte mare reziduurile de pesticide și microflora epifită. S-a demonstrat că o bună spălare a fructelor și legumelor are o eficiență asemănătoare cu tratarea termică la 100 de grade Celsius timp de 2-5 minute.

(sursa: <http://www.romanalibera.ro/actualitate/eveniment/29-de-sfaturi-pentru-o-viata-mai-sanatoasa>)

Dr. Roșoagă Victoria

Curs de formare a colaboratorilor laici

Mănăstirea Salvatorienilor din Timișoara-Elisabetin a găzduit în perioada 16-18 septembrie 2016, la fel ca toamna trecută, un curs de formare pentru cateheți, preoraori și alți colaboratori parohiali. La curs au participat un număr de aproximativ 60 de laici din dieceza de Timișoara. Activitățile cursului au fost coordonate de către preoții Pălie Benjamin, Iosif-Csaba Pál și Szilvágyi Zsolt.

Formarea s-a axat pe două teme, enciclica „Laudato si” și exortația „Amoris Laetitia”, ale Sfântului Părinte Papa Francisc.

Programul zilei de 16 sept. a început la ora 18:30, cu prezentarea enciclicei „Laudato si” de către Christine Surdu și s-a încheiat cu trecerea în revista a detaliilor organizatorice pentru următoarele două zile de activități.

Activitățile zilei de 17 sept. au debutat cu prezentarea generală a exortației „Amoris Laetitia” de către Pr. Zoltán Tomán, urmând ca, pe baza aceleași exortații, Părintele

Pălie Benjamin să ne introducă în prezentarea provocărilor vieții de familie, în viziunea Sfântului Părinte. Ulterior s-a trecut la organizarea atelierelor de lucru și împărțirea participanților în trei grupuri: cateheți, preoraori și alți colaboratori parohiali. Activitățile grupurilor s-au desfășurat sub formă de discuții libere pe baza celor două documente menționate anterior, plecând întrebări precum: ce angajament ne luăm pentru ocrotirea casei comune și a creației lui Dumnezeu, atât în viața personală, cât și în parohia de care aparținem, ce am învățat nou din „Amoris Laetitia”, cum putem implementa această scriere în parohia noastră, ce provocări avem în viața de familie, cum convingem un cuplu tânăr că și în secolul 21 se merită încheierea unei căsătorii sacramentale. Seara zilei s-a încheiat cu prezentarea concluziilor fiecărui grup de către coordonatorul grupului, iar apoi a urmat un moment de adorație în biserica mănăstirii.

Pe baza aceleași exortații, ziua de

18 sept. a început cu prezentarea bucuriilor în viața de familie, lector fiind Pr. Pălie Benjamin, urmând apoi discuții pe grupuri, prezentarea concluziilor și evaluarea cursului de formare, cu promisiunea că fiecare dintre participanți va încerca să trăiască în viața sa de familie îndemnul Sfântului Părinte.

Cursul s-a încheiat cu participarea la Sfânta Liturghie.

Printre propunerile și concluziile formulate, în încheierea cursului, de participanți s-au numărat și următoarele: se dorește ca acest curs de formare, văzut ca o continuare a celui de anul trecut, să aibă continuitate în viitor, și să invităm și persoane tinere, prin abordare directă, aceasta fiind cea mai eficientă cale de comunicare; să prezentăm documentul „Amoris Laetitia” la tinerii din parohii, să oferim câte un exemplar tinerilor care se căsătoresc sau își botează copilul, precum și celor care sunt în crize de căsnicie (pe cale de divorț); să promovăm rugăciunea comună în familie pentru întărirea relației cu Dumnezeu a adolescenților, a tinerilor și depășirea crizei în familie; să fim mai atenți la ceea ce și cât consumăm (să fim moderați în tot ce înseamnă strictul necesar, referitor la cheltuielile materiale); să încercăm să fim mai aproape de familiile aflate în dificultate; să ne implicăm mai mult în viața parohiilor; să facem și în alte parohii astfel de activități de formare, prin stimularea la participare și a persoanelor, care, din diferite motive, nu au reușit până acum să participe la aceste cursuri în deplasare (concluzii semnate de Clara Balint).

**Mihaela Penteșescu și
Dumitrița Dalea**

România în pelerinaj la Roma

Pelerinajul național cu ocazia Anului Milostivirii

La audiența jubiliară de sâmbătă, 10 septembrie 2016, papa Francisc a adresat un salut special pelerinilor români care au venit la Roma în aceste zile, cu ocazia Jubileului milostivirii. Vineri, 9 septembrie, pelerinii au trecut pragul Porții Sfinte și au participat la Sfânta Liturghie prezidată în bazilica Sfântul Petru de arhiepiscopul de București, IPS Ioan Robu, avându-i alături la altar pe episcopul diecezei de Iași, PS Petru Gherghel, pe episcopul eparhiei de Oradea, PS Virgil Bercea, și pe episcopul auxiliar Cornel Damian. După audiența jubiliară, pelerinii români au mers la biserica „Santo Spirito in Sassia”, nu departe de bazilica vaticană, pentru a lua parte la Sf. Liturghie greco-catolică prezidată de PS Virgil Bercea.

Vorbind despre milostivire și răscumpărare în timpul audienței jubiliare, Papa Francisc a afirmat: „Este adevărat că viața ne pune la încercare și uneori suferim pentru asta. Totuși, în aceste momente suntem invitați să ne îndreptăm privirea spre Isus răstignit care suferă pentru noi și cu noi, ca dovadă sigură că Dumnezeu nu ne abandonează.

Oricum, să nu uităm niciodată că în necazuri și în persecuții, ca și în durerile zilnice suntem mereu eliberați de mâna milostivă a lui Dumnezeu care ne ridică la sine și ne conduce la o viață nouă. Iubirea lui Dumnezeu este nemărginită: putem descoperi semne mereu noi care indică atenția sa față de noi și mai ales voința sa de a ajunge la noi și de a ne preceda. Toată viața noastră, deși este marcată de fragilitatea păcatului, este pusă sub privirea lui Dumnezeu care ne iubește.” Iar în încheiere, adresându-se pelerinilor români, a spus: „Adresez un cordial salut pelerinilor din România, însoțiți de câțiva episcopi, în pelerinaj la Roma, cu ocazia Anului Sfânt al Milostivirii. Iubiți frați și surori, a înfăptui milostivirea înseamnă a sluji viața și comuniunea. Fiecare dintre noi poate fi ferment de viață și mijloc de comuniune în familia sa, la locul de muncă, în parohie și în grupul de apartenență. Vă invit să fiți în viața zilnică un semn vizibil al milostivirii lui Dumnezeu, care nu lasă pe nimeni în singurătate și în nevoie. Întăriți prin rugăciune și prin fapte de caritate, să mergem înainte împreună cu toți creștinii pe drumul spre unitate. Vă binecuvântează din inimă pe voi și familiile voastre. Contează pe rugăciunile voastre pentru mine. Lăudați să fie Isus Cristos!”. (traducere de pr. Mihai Pătrașcu)

Îndemnul papei Francisc s-a bucurat de un ecou pozitiv în rândul pelerinilor români, a remarcat epi-

scopul Virgil Bercea, al eparhiei greco-catolice de Oradea, pentru Redacția Română Radio Vatican. La rândul său, episcopul diecezei romano-catolice de Iași, mons. Petru Gherghel, aflat în mijlocul credincioșilor din România care au participat la audiența jubiliară, a evidențiat atmosfera spirituală deosebit de intensă a pelerinajului și i-a cuprins în mărturia sa pe toți cei care nu au reușit să ajungă la Roma cu această ocazie.

Rugăciunea „Angelus” cu papa Francisc, duminică 11 septembrie 2016, în Piața Sfântul Petru, a reprezentat, apoi, ultimul moment al pelerinajului național organizat de Conferința Episcopilor din România la Roma de la 9 la 11 septembrie 2016, cu ocazia Jubileului extraordinar al milostivirii.

În cursul dimineții, episcopii, preoții și pelerinii din România au participat la Sfânta Liturghie celebrată la 9:30 în biserica Sfântul Vitalie, din centrul istoric al Romei, lăcașul de cult în care migranții români se adună duminică de duminică pentru Sfânta Liturghie.

(radiovaticana.va)

Assisi: O zi pentru pace în lume 20 septembrie 2016

Răspunzând apelului Papei Francisc, Biserica Catolică din România a celebrat marți, 20 septembrie 2016, o zi de rugăciune pentru pace, în comuniune cu Suveranul Pontif care, împreună cu reprezentanți ai Bisericilor și religiilor lumii, s-a rugat în aceeași zi pentru pace, la Assisi, în Italia. Într-un mesaj adresat ierarhilor, preoților și credincioșilor, Preafericirea Sa Cardinalul Lucian Mureșan, președintele Conferinței episcopilor catolici din România, i-a îndemnat „pe toți fiii Bisericii Catolice de ambele rituri din România să înalțe, în data de 20 septembrie 2016, rugăciuni Bunului Dumnezeu pentru a cere darul păcii Domnului pentru lumea întreagă”.

Evenimentul desfășurat la Assisi a reunit peste 400 de lideri religioși și politici, precum și oameni de cultură din lumea întreagă. Din România au luat cuvântul: PS Virgil Bercea – Episcop al Eparhiei de Oradea Mare, reprezentant al Bisericii Catolice din România, ÎPS Serafim – Mitropolit Ortodox Român al Germaniei, Europei Centrale și de Nord, și ÎPS Ioan – Mitropolitul Banatului, reprezentanți ai Patriarhiei Ortodoxe Române.

Cu ocazia aceleiași întruniri, liderii evrei, anglicani și catolici au celebrat, în 19 septembrie, și cea de-a 25-a aniversare a intronizării Patriarhului Ecumenic Bartolomeu I al Constantinopolului, ca lider spiritual al creștinilor ortodocși din întreaga lume. Astfel, într-o sală formală de întâlnire, în Bazilica Sfântul Francisc de Assisi, liderii l-au felicitat pe

Patriarhul Bartolomeu. Arhiepiscopul anglican Justin Welby de Canterbury, în discursul său omagial, și Cardinalul Walter Kasper, fost președinte al Consiliului Pontifical pentru Promovarea Unității Creștinilor, au subliniat modul în care, „cu mare tact, în situații dificile”, patriarhul „a ajutat întotdeauna în depășirea situațiilor complicate, cu marea dexteritate a unui ‘pontif’, adică, a unui făuritor de poduri”. „Asemenea dumneavoastră”, a spus Cardinalul Kasper, în adresarea sa către Patriarh, „suntem siguri că unitatea este o poruncă a Domnului și un răspuns la semnele timpurilor, într-o lume care este din ce în ce mai unită, dar, în același timp, sfâșiată profund de multe conflicte”. Speranța în unitatea creștinilor, și rugăciunea pentru asta, a mai spus el, nu va avea ca rezultat „vreo absorbție, sau înlocuire ori omogenizare, ci o unitate în diversitatea reconciliată”. Rabinul David Rosen, director internațional al afacerilor interreligioase pentru Comitetul Evreiesc American, amintind modelul biblic, a spus că Patriarhul Bartolomeu este un om care a condamnat toate formele de violență în numele religiei, lăudându-l pentru abordarea problemei schimbărilor

climatice și grija față de creație. Arătându-se copleșit de cuvintele omagiale, Patriarhul Bartolomeu a răspuns în glumă, în fața mulțimii prezente: „Nu credeți tot ce auziți!” Patriarhul a mai explicat că lucrarea sa „seamănă cu doar o picătură de apă într-un ocean de durere și de suferință omenască la nivel mondial”.

La ceremonia de încheiere a Zilei mondiale de rugăciune pentru pace de la Assisi, marți, 20 septembrie 2016, papa Francisc și liderii celorlalte confesiuni creștine și religii au semnat un Apel la Pace. Apelul evidențiază „legătura strânsă dintre bunul păcii și autentică atitudine religioasă”, recunoaște că în pofida „lungului pelerinaj” inter-religios care a început în urmă cu 30 de ani la inițiativa lui Ioan Paul al II-lea, multe țări au fost afectate greu de război, dar afirmă cu convingere spiritul care stă la baza acestor inițiative: aspirația de „a realiza întâlnirea în dialog, a se împotrivi oricărei forme de violență și de abuz a religiei în justificarea războiului și a terorismului”.

(surse: comunicatul de presă semnat de pr. Francisc Ungureanu, secretar general al CER; ortodoxia-dreaptacredinta.ro; radiovaticana – A. Dancă)

Fericitul Szilárd Ignác Bogdánffy

2 octombrie

Fericitul Szilárd Ignác Bogdánffy (n. 21 februarie 1911, Feketetó, comitatul Torontal, azi Crna Bara, Banatul de Nord - d. 2 octombrie 1953, închisoarea Aiud) a fost episcop romano-catolic auxiliar de Satu Mare și Oradea, iar de la 14 februarie 1949 până la sfârșitul vieții, deținut politic. A fost beatificat în data de 30 octombrie 2010, în Bazilica Sf. Maria din Oradea.

Szilárd Bogdánffy s-a născut la data de 21 februarie 1911 în localitatea Feketetó din Banatul de Nord (pe atunci în comitatul Torontal din Ungaria, astăzi în Serbia), unde tatăl său îndeplinea funcția de învățător.

A fost botezat în data de 6 martie 1911 în biserica parohială din Csóka, naș de botez fiindu-i chiar preotul paroh. A primit la botez numele de Szilárd, forma maghiară de la Constantin, prenumele preotului paroh, și Ignác, prenumele tatălui.

În anul 1920, întreaga familie s-a mutat în Cruceni, unde tatăl lui Szilárd Bogdánffy a primit un nou post de învățător.

În 1925 s-a mutat la Timișoara, împreună cu părinții săi. Au locuit în cartierul Elisabetin, pe strada Romulus.

În anul 1925 s-a înscris la studii la Gimnaziul Piarist din Timișoara, iar în anul 1929 s-a înscris la Seminarul Teologic din Oradea. A fost hirotonit ca diacon la 5 februarie 1934. Apoi a fost hirotonit preot romano-catolic în Catedrala din Oradea, la 29 iunie 1934, de către episcopul István Fiedler.

În perioada 1935-1939 a fost profesor la Gimnaziul Catolic din Oradea și duhovnic la Mănăstirea Ursulinelor din același oraș.

Bogdánffy a fost citat în anul 1939 de către serviciile secrete românești ca unul dintre membrii cu sarcini importante în organizarea și activitatea Organizației de Autoapărare din Valea lui Mihai, organizație care milita pentru rezistența comunității maghiare împotriva încercărilor de românizare.

În octombrie 1939 a fost arestat, iar la 21 decembrie 1939 a fost trecut peste graniță împreună cu alți 35 de deținuți, dintre care 14 preoți romano-catolici. Bogdánffy fusese denunțat de un elev al său, pe nume Ludovic Sahy, pe care l-a sfătuit să rupă legăturile cu organizația șovină la care aderase. Ulterior, episcopul a subliniat că elevul său a efectuat denunțul doar pentru că, arestat în aceeași zi, spera să-și ușureze astfel situația la anchetă.

În perioada septembrie 1940-iunie 1943 a efectuat studii de doctorat în filosofie și dogmatică la Universitatea Pázmány Péter din Budapesta, obținând titlul de doctor în teologie la 26 iunie 1943. Teza sa de doctorat a avut titlul „Apocaliptica sinoptică”. Reîntors în România, în anul 1944, a fost numit profesor la Gimnaziul Catolic „Szent József” din Oradea. În aprilie 1947 a fost ridicat la rangul de canonic al Catedralei Episcopale din Oradea și numit vicar episcopal.

A fost consacrat în clandestinitate ca episcop-auxiliar de Satu Mare și Oradea la 14 februarie 1949, la vârsta de 38 ani, în Capela Nunțiatunii Apostolice din București, de către episcopul Gerald Patrick O’Hara de Savannah, Georgia, (SUA), regent al Nunțiatunii Apostolice din România.

Autoritățile comuniste au încercat, prin toate mijloacele, să-l convingă să „colaboreze”. Pentru că n-a fost de acord să-și trădeze semenii, Bogdánffy a ajuns în închisoarea securității din Oradea (3 septembrie 1949). În anul 1951 a fost transferat la Jilava, trimis apoi la muncă silnică în mina de plumb de la Sighetul Marmației și mutat un an mai târziu în lagărul de exterminare de la Capul Midia. În anul 1953 a fost condamnat de tribunalul militar din Oradea la 12 ani de muncă silnică și dus în celula 120 a închisorii Aiud, unde n-a supraviețuit decât o lună. Szilárd Bogdánffy a murit în închisoarea din Aiud la 2 octombrie 1953, la vârsta de 42 ani.

(ro.wikipedia.org)

Deschiderea anului școlar 2016-2017

